

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်မျှားဝေ

မုန်းမိုးဆင့်ဆင့်...
ရွာတော့သကဲ့သို့

(အာချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

"လွမ်းတယ် ...

စပယ်လေးလိုဘဝက မနူးညံ့ မဖြူစင်ခဲ့

လောကဓံ ရိုက်ချက်တွေထဲမှာ

အလွမ်းက မီးလို အလူးအလဲ ...

သောကတွေ တောင်စွယ်တောင်ပြို

နေညိုညို ဆည်းရီတခိုး..."

ခက်ပန်သစ္စာ

"ဆီမီးခွက်တွေ ဟု နုံးဟု နုံးတောက်နေတဲ့ ဘဝပေါ့...

အချစ်က ပူလောင်လောင်

လကလေး ပြရေးရေး

အလွမ်းတွင်းတွေ နက်သထက်နက်လာ ...

ကမ္ဘာကြီးထဲ ဖေးဖေးမမ

ဆွေးဆွေးနှင့်ပြီး..."

စစ်သွေးတံခွန်

အခန်း (၁)

ချစ်လွန်းဝတီနှင့် ခက်ပန်သစ္စာ ...

တစ်မြို့တည်း

နေခဲ့ကြသည့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်။

ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်မရှိကြတာမို့ ရန်ကုန်တက်လာကြပြီး သင်တန်းတွေ တက်၊ အလုပ်တစ်ခုရဖို့ ရှာနေချိန်။

ကုမ္ပဏီမှာ ရရ၊ ရှေ့ပင်းမောတွေမှာ ရရ၊ ဆေးခန်းတွေမှာ ရရ ဂျိုးမ များ ပါဘူး။ လုပ်မှာ ပဲ။

လောလောဆယ်တော့ တရုတ်စကားပြော သင်တန်းတက်လိုက်၊ အင်္ဂလိပ်စကားပြော သင်တန်းတက်လိုက်၊ စာရင်းကိုင်တက်လိုက်။

ငွေပေါလို့ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲပေါ့။ မြိုးမြီးခြံခြံ၊ အဆောင်မှာ နေ၊ စစ်စီစွာ စားပေါ့။

ချစ်လွန်းဝတီက ဖြူဖြူချောချော။ အသားအရည်က ဖြူဖြူစင်စင်။ ကိုယ်လုံးလှလှနှင့် မျက်နှာလေးက ချစ်စဖွယ်။ မိဘကလည်း ဆင်းဆင်း ရဲရဲ မဟုတ်။

ဖြူချောလေးပေါ့။ ဝတ်ပုံစားပုံကလည်း ခေတ်မီမီ။ သုံးနိုင် ခွဲနိုင်။

ခက်ပန်သစ္စာကတော့ ချစ်လွန်းဝတီလောက် အဆင်မပြေ။ မိဘက ဝန်ထမ်းတွေ။ သားသမီးက (၃)ယောက်။ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ထွက်လာရတာလည်း တစ်နှစ်လုံး ကျူရှင်သင်ထားပြီး စုထားသည့်ငွေ

လေးနှင့်။

ခက်ပန်ကတော့ ချစ်လွန်းဝတီလို မြင်သာထင်သာအလှ မဟုတ်။ အသားကလည်း ဖြူဝင်းနုမနေ။ အဝါရောင်နှောသည့် အသား။

အရပ်နှင့် ကိုယ်လုံးကျတော့လည်း ချစ်လွန်းဝတီလို မော်ဒယ် အရပ် မဟုတ်။ ချစ်လွန်းအရပ်က ၅ ပေခွဲကျော်ချင်ပေမယ့် သူမ ကတော့ ၅ ပေ ၄ လက်မလောက်။ မျက်နှာလေးကတော့ ချစ်စဖွယ်။

ကိုယ်လုံးလေးကလည်း ပြည့်ရုံ။ ကိုယ်ဟန်ကတော့ လှပါ၏။ နှစ်ယောက်လုံး ဒေါင်းမလေးတွေလို ကျော့ကျော့လေး။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စိတ်တူကိုယ်တူ။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ထိန်းကျောင်း အမှီသဟဲပြုရင်း ဘဝ၏ တိုးတက် ကြီးပွားရာ လမ်းကြောင်းတွေကို ရှာဖွေနေခဲ့ကြတာပါ။

အဲ...ယခုခေတ်ပေါ် ရောဂါအရ အင်တာနက်သုံးကြ၊ ဖုန်းပွတ်ကြတာလည်း အတူတူ။

ဖုန်းကိုပဲ အချိန်ပြည့် ပွတ်မနေရအောင် မနက်လင်းကတည်းက အင်တာနက် မသုံးကြတော့။ တစ်နေ့လုံး သင်တန်းတွေတက်၊ အလုပ်တွေလုပ်၊ ည အဆောင်ပြန်ရောက်မှ ဖုန်းဖွင့်ကြလော့။ သစ္စာ ဆိုထားကြသည်။

အဲ ... သူမတို့ နှစ်ယောက်လုံးနှင့် FB friend အင်တာနက် မိတ်ဆွေဆိုတာလည်း အတူတူနီးပါး။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မလျှို့ဝှက်ကြေး။

သူမတို့ က ကိုယ့်ပုံတွေလည်း မတင်ကြပါ။ ပရိဖိုင်ကအစ ပန်းပုံလေးတွေပဲ။ ခက်ပန်က စပယ်။ ချစ်လွန်းဝတီက သဇင်။

သူမတို့ နှစ်ယောက်လုံးနှင့် ခင်နေကြသည့် အခင်ဆုံးမိတ်ဆွေ နှစ်ယောက်။

စစ်သွေးတံခွန်နှင့် စိုင်းမိုးသွေး ...

စစ်သွေးတံခွန်က အမေရိကားမှာ အင်ဂျင်နီယာ။

စိုင်းမိုးသွေးကတော့ ပြင်ဦးလွင်မှာ နေတယ်တဲ့ ။

ဝပ်ရှော့ ထောင်သည် ။ ခြံစိုက်သည် တဲ့ ။

ခင်မင်ကြတာ ၆ လလောက်ကြာပြီ။

စစ်သွေးတံခွန်နှင့် စိုင်းမိုးသွေးတို့ ကလည်း တစ်နယ်တည်းသားတွေ။ တစ်ယောက်က ကိုယ့်ဌာနေမှာ ကိုယ်နေပြီး တစ်ယောက်က အမေရိကား ရောက်သွားတာ။

သူတို့ ကတော့ ယောက်ျားလေးတွေမို့ သူတို့ ပုံတွေ တင်ကြပြကြမို့ သူမတို့ မြင်ဖူးနေသည် ။

ခက်ပန်နှင့် ဝတီကတော့ ကိုယ့်ပုံလည်း မတင်။ ဓာတ်ပုံ တောင်းတော့လည်း မပေးပါ။

မနက်ဖြန်တော့ သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး ရန်ကုန်သို့ လေယာဉ်တွေဖြင့် ဆိုက်ရောက်ကြမည်။

ကိုယ့်ရဲ့ ပထမဦးဆုံး ရင်ဘတ်မိတ်ဆွေတွေကို လေယာဉ်ကွင်းမှာ သွားရောက်ကြိုဆိုရမှာ တကယ့်ကို ရင်ဖိုစရာ။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စိတ်ကူးတွေနှင့် ရူးလို့ ။

"FB ထဲကပုံတွေကိုတော့ အားကိုးလို့ မရဘူးဟ။ ပုံထဲမှာ ချောနေပေမယ့် အပြင်မှာ ချာတူးလန် နေချင်နေမှာ ။ ကိုစစ်သွေးတံခွန်ရော

ကိုစိုင်းမိုးသွေးရော ပုံတွေထဲမှာ တော့ လူချောတွေနော်"

"အင်း ... မိတ်ဆွေတွေပဲဟယ် ... ချောချော မချောချောပါ။ စိတ်သဘော ကောင်းကြရင် ပြီးတာပဲ"

ချစ်လွန်းဝတီ၏ စကားကို ခက်ပန်သစ္စာက ခပ်အေးအေးပင် တုံ့ပြန်သည်။

ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်လျှင် ချစ်လွန်းဝတီ၏ ရုပ်က ထင်ထင် ပေါ်ပေါ်အလှ။ အသားအရည်၊ အရပ်အမောင်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်၊ မျက်နှာအားလုံး လှလှပပ။

အဲ...ခက်ပန်သစ္စာကတော့ လှသည် ဆိုရုံလေး။ သေချာကြည့်မှ သေချာလှသူ။ မျက်လုံးညိုကြီးများက အကြင်နာ၊ ကရုဏာ၊ မေတ္တာတို့ ဖြင့် အေးအေးမြမြ။

နှုတ်ခမ်းလေး စိုစိုဖူးဖူးကလည်း အသည်းပုံ။

သို့သော် ချစ်လွန်းဝတီ၏ အလှက နှင်းဆီလို အလှထင်ပေါ်ပြီး ခက်ပန်သစ္စာ၏ အလှကတော့ ခွာညိုပန်းလို၊ ခရေပန်းလို၊ စပယ်လေးလို။ သေချာကြည့်မှ မြင်ရမည့်အလှ။

လူတိုင်းနီးပါးကလည်း ချစ်လွန်းဝတီကိုသာ ချစ်ခင်လိုကြပြီး ခက်ပန်သစ္စာကိုတော့ နားမလည်နိုင်ကြ။

သွက်သွက်လက်လက်နှင့် ပျူပျူငှာငှာရှိသည့် ချစ်လွန်းဝတီသာ အရာရာမှာ ဘုရင်မ။ မိဘကလည်း သူမလိုသမျှ ပံ့ပိုးနိုင်တော့ ဝတ်နိုင်စားနိုင်သည်။ ရွှေငွေဆိုလည်း ဝတ်နိုင်၏။

ခက်ပန်သစ္စာကတော့ ဘဝသမားပီပီ အရာရာ တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်နှင့် အေးအေးဆေးဆေး။

အသက် (၂၀) အရွယ်လေးနှင့်မလိုက်။

ယခုလည်း FB ထဲမှ မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရမှာ ကို ချစ်လွန်း
ဝတီ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ဖြစ်နေသမျှ ခက်ပန်သစ္စာကတော့ ခပ်အေးအေး
။

"နင်ကလည်း ဟယ် ... မိတ်ဆွေဆိုပေမယ့် အခြေအနေပေးရင် ချစ်
သူဖြစ်သွားတတ် ကြတာပဲလေ။ ဒါပဲနော် ... ငါကြိုက်တာ အရင်ရွေးမ
ယ်။ ပြီးမှ ကျန်တာ နင်ယူ"

"ဒီအရွယ်ကြီးတွေ ချစ်သူရှိမှာ ပေါ့ဟ... သူတို့ က ငါတို့ ထက် ကြီး
တာကြီး"

"အေးပါ...တကယ်လို့ သူတို့ မှာ ချစ်သူမရှိဘူး၊ ငါတို့ ကိုလည်း ကြို
က်မယ်ဆိုရင် ပြောတာပါ"

"ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ ရမ်းမကြိုက်ချင်ပါဘူးဟာ ... ဒီခေတ်ကြီးက လွ
ယ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ဖေ့စ်ဘွတ်ထဲက ခင်မင်မှုနဲ့ အပြင်လောက ခင်မင်မှု
ကလည်း တူချင်မှ တူမှာ ။ ဖေ့စ်ဘွတ်ထဲမှာ အလိမ်အညာ တွေများ တ
ယ်တဲ့ ။ သတင်းတွေ တက်လာတာ ကြည့်ပါလား။ ထိုင်းမှာ မြန်မာမ
လေးတစ်ယောက် သူ့အစ်မတွေ မရှိတုန်း ဖေ့စ်ဘွတ်က ရည်းစားနဲ့ ချိန်း
တွေ့တာ။ ဟိုက အပြင်မှာ အသက်ကြီးကြီး၊ အရပ် ဆိုးဆိုး၊ ကောင်မ
လေးကို မုဒိမ်းကျင့်ပြီး သတ်သွားတာလေ"

"သူတို့ ကတော့ အဲလိုဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူးဟာ သူတို့ acc
ထဲမှာ သူတို့ life ကို တွေ့နေရတာပဲ"

"အဲဒါကိုက သူတို့ တင်ထားတာလေးပဲ ကိုယ်မြင်ရတာလေ။
အရမ်းကြီး မပျော်ဝင်စမ်းပါနဲ့ ဟာ ... ကိုယ်တွေက မိန်းကလေးတွေ"

"နင်ဟာလေ ... သိပ်ပြီး စကားကြီးစကားကျယ် ပြောတာပဲ။ ဒါဆို နင် သူတို့ ကို မခင်ဘူးလား"

"ခင်ပါတယ် ... အကန့်အသတ်နဲ့ ပဲ။ အတိုင်းအဆမသိ အတိုင်းအဆ မရှိ မခင်ရဲပါဘူး။ သူတို့ အပြင်ဘဝက ဖြူသလား၊ မည်းသလား၊ ချိုသလား၊ ခါးသလား ငါတို့ သိတာ မဟုတ်ဘူး လေ"

"ကဲပါ ... လိုက်တော့လိုက်ခဲ့ပါ။ ငါတစ်ယောက်တည်းမို့ပါ။ ဟိုရောက်တော့လည်း သူတို့ အခြေအနေ ကြည့်ရသေးတာပေါ့ဟယ်။ ရိုင်းတော့ မရိုင်းစေနဲ့ နော်"

"ငါလည်း ခင်ပါတယ်။ အူလှိုက် အသည်းလှိုက် ခင်နေလည်း မိန်းကလေးဆိုတာ ဟန်ဆောင်ရတယ်နော်"

"ဟန်ဆောင်တယ်ဆိုတာ မကောင်းဘူးဆို နင်ပဲ ခဏခဏ ဆရာကြီးလုပ်နေတာလေ"

"ဟဲ ... အဲဒါက တစ်မျိုး၊ ခုလို ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ခင်တာမင်တာ ကျတော့ ကိုယ်က သည်းသည်းလှုပ် ကြွေပြနေရင် သူတို့ က အထင်သေးမှာ ပေါ့။ ချနင်းသွားမှာ ပေါ့။ ဣန္ဒြေလေး ဆည်ရသေးတယ်ဟ"

"ဣန္ဒြေဆိုတာ ဘာလဲ ... မာယာလား"

"အို ... နင်ပဲ ပြောရက်လိုက်တာ။ မာယာဆိုတာ ဟန်များ တာ။ လှည့်စားတာ။ ကောက်ကျစ်တာ။ ဣန္ဒြေဆိုတာက စောင့်စည်းတာ။ စောင့်ထိန်းတာ။ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် မဖြစ်တာ။ အလကားနေရင် ဟိုးဟိုးဟီဟီ ရယ်နေမယ့်အစား မိန်းကလေးဆိုတာ အလွန်ရယ်ချင်မှ ပြုံးရုံပေါ့"

"အိုး ... ဒီခေတ်တွေ လွန်ခဲ့ပါပြီ။ ခုခေတ်က ဖြူဖြူစင်စင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းခေတ်။ မာယာတွေ၊ ဣန္ဒြေတွေ ခေါက်ထား

နားထားလိုက်စမ်းပါ။"

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် လေဆိပ်သွားဖို့ တိုင်ပင်ရင်း စကားတွေ ဆွေးနွေးဖြစ်နေကြတာ။

"ဝတီရယ်.... နင်က ချောချောလှလှလေးပါ။ မြင်တာနဲ့ တန်းခနဲ သူများ မျက်လုံးထဲ ဝင်စေမယ့် အလှပိုင်ရှင်ပါ။ စိတ်မြန် လက်မြန်ရှိတာနဲ့ ရင်ထဲရှိတဲ့ အတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြီးရှိတာ လေးတော့ ပြင်ဟာ ... ငါ့သူငယ်ချင်းက ရုပ်ချော၊ သဘောကောင်း၊ အပြောချို၊ ပစ္စည်းရှိ"

"အမလေး ... ခက်ပန်ရယ် နင်ပြောခါမှ ဘဝင်မြင့်ပြီး တာဝတိံသာ ရောက်သွားဦးမယ်"

"ဒါပေမဲ့ ..."

" လာပြီ ... လာပြီ ... မြှောက်ဆောင့်တော့ မဆောင့်နဲ့ ဟာ။ တော်လောက်ပါပြီ။ ဒီလောက်ဝေဖန်ရရင် တော်ပြီပေါ့။ ငါက စိတ်မချမ်းသာတဲ့ စကားဆို မကြားချင်ဘူးဟ"

"အဝေဖန် ခံနိုင်တဲ့ သူမှ တိုးတက်တာဟ။ အနင်းခံနိုင်တဲ့ စပါး သန်သည် ။ အဝေဖန်ခံနိုင်တဲ့ သူ လိမ္မာတယ်ဆိုတာ မကြားဘူးလား"

"ရွယ်တူချင်းချင်း ဆရာကြီးလုပ်တော့ နားကြားပြင်း ကပ်တာပေါ့ဟာ နေစမ်းပါဦး နင်က ဘာလို့ ဒါတွေ သိနေတတ်နေ ပြောနေတတ်တာလဲ"

"ငါက စာဖတ်တယ်။ စာမျိုးစုံဖတ်တယ်။ ပြီးတော့ ငါ့ဘဝက ကြမ်းတယ်လေ။ မိဘနှစ်ပါးနဲ့ အတူ ကိုယ်နိုင်ရာဝန်ရော၊ မနိုင်ဝန်ရောထမ်းပြီး ရုန်းကန်ခဲ့ရတယ်။ ဘဝနာတဲ့ လူတိုင်းနီးပါး အသိဝင် မိတာပေါ့ဟာ။ ဘယ်ဇာတ်ဆရာကမှ ခေါင်းထဲ ရိုက်မသွင်းပေးပါ

ဘူး။ ကံဇာတ်ဆရာကပဲ အသိတွေ၊ အတွေ့အကြုံတွေ ခေါင်းထဲရိုက် သွင်းပေးခဲ့တာပါ။ ငါကတော့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကျေနပ်တယ်။ ဒါတွေအားလုံးဟာ ငါ့ဘဝအတွက် အဖိုးတန် သယံဇာတတွေပါပဲ။"

"ဟင် ... နင်ဟာလေ သိပ်ကို စကားကြီးစကားကျယ် ပြောတာပဲ။ နင့်ဆန္ဒအတိုင်းဆို ကိုစစ်သွေးနဲ့ ကိုမိုးကို သွားကြိုမှာ လား၊ မကြိုမှာလား ... ပြော"

"မကြိုဘူးပေါ့ ဟာ"

"ဟယ် ... တကယ် ... နင် သူတို့ ကို မခင်လို့ လား။ မိန်းမ ... နင်လည်း သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အရမ်းခင်ပါတယ်နော်"

"ခင်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ငါ မကြိုချင်ဘူး။ အဲဒါ မိန်းကလေးတို့ စောင့်စည်းအပ်တဲ့ ဣန္ဒြေပဲ"

"မဟုတ်ပါဘူး သူတို့ နှစ်ယောက်ကလည်း ငါတို့ နှစ်ယောက်ကို အရမ်းခင်တယ်။ သူတို့ ရန်ကုန်မြေကို ခြေချလိုက်တာနဲ့ ငါတို့ မျက်နှာလေးတွေ မြင်ချင်ပါတယ် ဆိုတာကြီး"

"ဟ ... ယောက်ျားလေးတွေကတော့ ပြောမှာ ပေါ့။ ငါတို့ က သူတို့ရဲ့ နှုတ်ထွက်စကားတိုင်းကို ရာနှုန်းပြည့် ယုံကြည်နေလို့ တော့ ဘယ်ရမလဲ။ ခုမှ ငါတို့ တွေ့ရမြင်ရမှာ လေ"

"Fb မှာ ခင်ခဲ့ကြတာ ကြာပါပြီဟယ်"

"Fbက ဘဝတစ်ခု၊ life တစ်ခုဟာ ... အပြင်လောကနဲ့ ကွာခြားတတ်တယ် ဆိုတာလည်း သတိလေးထားဦး။ Fbထဲမှာ ရွှေမင်းသားလေး ဖြစ်နေပေမယ့် အပြင်မှာ သုံးစားမရတဲ့ အူကြော လန် အော်စလီတွေလည်း အများကြီး။ ဖေ့စဘုတ်ထဲမှာ ဘုရားပုံတင်၊ တရားတွေတင်၊ သံဃာတွေ

တင်ပြီး ဘုရား၊ တရား မြနေပြပေမယ့် အပြင်မှာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာ လေ"

"အေးပါ ... အေးပါ ကျောင်းအမရယ် ... မနက်ဖြန်ကျရင် ငါတစ်ယောက်တည်းတော့ မသွားပါရစေနဲ့ ။ နင်ပါလိုက်ခဲ့ပါ။ စရိတ်အားလုံး ငါ ပေးပါ့မယ်။ တက္ကစီခ မုန့်ဖိုး"

"လိုက်မှာ ပါ နင်က ငါ့သူငယ်ချင်းပဲ။ ပြီး သူတို့ ကိုလည်း ငါ ခင်ပါတယ်။ စရိတ်ကတော့ ငါလည်း တစ်ဝက်ပေးမှာ ပါ။ ငါက သူများ နှာ ခေါင်းပေါက်နဲ့ အသက်မရှူချင်ဘူးလေ"

"ကဲ ... ကဲ ... မမချော ... သဘော ... လေယာဉ်က ညနေ (၅)နာရီ လောက်မှ ဆိုက်မယ်တဲ့ ။ တစ်ယောက်က မိုင်ထောင်ချီဝေးတဲ့ အရပ်က လာခဲ့ရမှာ ။ ငါတော့ ရင်တွေခုန်လိုက်တာ။ ခက်ပန်ရေ ရွေးကြကြေးဆို ငါ ကိုစစ်ကို ရွေးမယ်နော်။ သူက အမေရိကားမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ အင်ဂျင်နီယာ ... ကြွေတယ်ဟာ"

"နင့်ဘာသာ ဘယ်သူ့ကြိုက်ကြိုက် ကြိုက်ပါ။ တန်းခနဲတော့ အထာမပေးလိုက်နဲ့ ဦးနော်။ နင်လည်း ဘုရင်မတစ်ပါးလို ချောပါ လှပါတယ်။ ယောက်ျားတွေက လွယ်ရင် မလိုချင်ဘူးဟ ... ခက်မှ တန်ဖိုးထားတာ။ နင် ... ပဲလေးတော့ နည်းနည်းများ ထားလိုက်ဦး"

"အင်းပါ ... အင်းပါ ... နင့်ကိုမိုးသွေးလည်း မဆိုးပါဘူး။ ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင်၊ ခြံပိုင်ရှင်ကြီးပါ။ တစ်ခုပဲ ငါ့လိုတော့ အမေရိ ကားမှာ အခြေမချရတော့ဘူးပေါ့ ဟာ ... ဟီး.ဟီး ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ ကိုယ်နော် မနာလိုမရှိနဲ့ "

"မရှိပါဘူး၊ နင့်ကို ဟိုက ဖေ့စဘုတ်ကနေ ပရိပို့(စ်) လုပ် လိုက်ပြီလား"

"မလုပ်သေးပါဘူး။ ကြိုပြီး လမ်းကြောင်း ရှင်းထားရတာ။
ငါ့လမ်းကြောင်းထဲနင် ဝင်လာမှာ စိုးလို့ "

"မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဟာ ငါ့ခေါင်းထဲမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ပဲ ရှိတယ်။ အလုပ်
တစ်ခုခု ဟန်ဟန်ပန်ပန် လိုချင်တယ်။ မေမေတို့ ကို ကူညီချင်တယ်။
သားသမီး (၃)ယောက် ကျောင်းထားရတာနဲ့ ချွတ်ခြုံကျတော့မယ့် မိ
သားစုကို ကူညီဖေးမချင်တယ် ... ဒါပါပဲ"

"အမယ် ... သူဌေးတစ်ယောက်လောက် ကောက်ယူလိုက်ရင်ပွဲက ပြ
တ်နေတဲ့ ဥစ္စာ"

"ငါက အချောင်လမ်းစဉ် မလိုက်ချင်ပါဘူး။ ဘယ်သူဌေးရဲ့ အငယ်အ
နှောင်းမှ လည်း မလုပ်နိုင်ဘူး"

"ငါပြောတာက တို့ မိတ်ဆွေ ကိုစစ်သွေးနဲ့ ကိုမိုးသွေး တစ်ယောက်
ယောက်ကို ယူလိုက်ရင် နင်ဆင်းရဲတွင်းက လွတ်မယ် လို့ ပြောချင်တာ
ပါ"

"တော်စမ်းပါဟာ ... ဒီအရွယ်ကြီးတွေမှာ ချစ်သူတို့ မိန်းမတို့
ရှိနေမှာ ပါပဲ"

"မိန်းမတော့ မရှိကြသေးပါဘူးဟ"

"ဒါဆိုလည်း ချစ်သူတော့ ရှိနေမှာ ပဲ။ ငါတို့ တွေ ဖြူဖြူစင်စင်
ခင်ကြရအောင်ပါဟာ"

"ကဲ ... နင်ကလည်း စစ်မရောက်ခင် မြားကုန်နေတော့တာပဲ။
တော်ပြီ ... အိပ်ကြစို့။ ဒါမှ မနက်ဖြန် လေဆိပ်ဆင်းရင် မျက်နှာ ဖောင်း
ဖောင်းလေးတွေနဲ့ လှနေအောင်"

"လှပြီးသားပါ မေရယ် ... ကြည့်မဝတဲ့ မောင့်မျက်လုံးထဲမယ်"

ချစ်လွန်းဝတီရဲ့ ရယ်သံလေးက တကယ့်ကို ချိုမြကြည်ရှင်။ ခက်ပန်
သစ္စာကတော့ ပွဲကြည့်ပရိသတ်လား၊ ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရံလား မသိတော့ပါ
ချေ။

အခန်း (၂)

လေဆိပ်...

ဧည့်သည် ကြိုလို့ ရသည့် နေရာမှာ ချစ်လွန်းဝတ်နှင့် ခက်ပန်သစ္စာ။

ချစ်လွန်းက ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့၊ အသားပျော့ပျော့ ဝတ်စုံလေးနှင့် တကယ့်ကို လှပကျော့ရှင်း နေလိုက်တာ ဘုံကြိုးပြတ်သည့် နတ်မိမယ် လေးပမာ။

ခက်ပန်သစ္စာကတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ချည်ထည်ဝမ်းဆက် အစိမ်းနု ရောင်လေးနှင့်သာ။ ကချင်ဆင်လေး။ လက်မောင်းတစ်ဝက်မို့ စိုဝင်းနေ သည့် လက်မောင်းလေးတွေ၊ မွေးညင်းနုလေးတွေကတော့ သေချာကြ ည့်မှ ။

ချစ်လွန်းက ကာလာရောင်စုံဖြင့် နုဥကာ ပန်းသွေးရောင် ထနေပေမယ့် ခက်ပန်ကတော့ သနပ်ခါးလေးနှင့်ပါပဲ။

ပင်ကိုစိုဝင်းနေသည့် မျက်နှာလေးမှာ မျက်ခုံး၊ မျက်တောင် လှပပြီး ကရုဏာရိပ်၊ ဉာဏ်ပညာရိပ်ကြီးသည့် မျက်ဝန်းက ရွဲ့ရွဲ့လှလှ ညိုညို၊ နှုတ်ခမ်းလေးကလည်း သဘာဝအတိုင်း ပန်းသွေးရောင်။

သူမက အလှအပအတွက် ငွေကုန်ကြေးကျ မခံနိုင်တာရယ်၊ အလှေ့မရှိတာရယ်၊ သည် လိုပဲ ကိုယ့်ဘဝတလျှောက်လုံး သနပ်ခါး နှင့်ပဲ ပြီးခဲ့တာ။

"လူဆိုတာ ကိုယ်နှင့် လက်လှမ်းမမီတာတွေ၊ မတန်မရာတွေကို သုံးစွဲချင်ရင် ဘဝပျက်တတ်တယ်။ သမီး စဉ်းစားကြည့် သမီးကို မေမေတို့က တစ်လ တစ်သိန်းတောင် ဖျစ်ဖျစ်မြည်အောင် ကျောင်းစရိတ် ပေးနေရတဲ့ အချိန်မှာ သမီးက တစ်ဗူး (၅)သောင်း တစ်သိန်းတန်တဲ့ အလှအပ ပစ္စည်းတွေကို သုံးစွဲချင်ရင် သမီးဘဝ ငွေရလွယ်တဲ့ နောက် လိုက်မိမှာပေါ့။ လမ်းမှားကို ရောက်သွားမှာ ပေါ့"

မေမေ ဆုံးမခဲ့သည့်စကားတွေကို ခက်ပန် ဦးထိပ်ပန်ဆင်ရင်း မြန်မာ့သနပ်ခါးကိုပဲ နှစ်သက်ခဲ့မိသည် ။

ဆံပင်ကျတော့ရော တင်ပါးထိ ရှည်သည့် ဆံနွယ်တွေကို တယုတယ ထိန်းသိမ်းရင်း ဆံထုံးလေးထုံး၊ ပန်းရလျှင် ပန်း။ မရတော့လည်း ဒီအတိုင်းပေါ့။ နေခဲ့သည် ။

သည် နေ့လည်း သနပ်ခါးပါးကွက်လေးနှင့် ဆံပင်က နှစ်ပတ်လျှိုထုံးပြီး အဆောင်မှ အန်တီကြီးက စပယ်ကုံးတွေပေးတာနှင့် ပန်လာခဲ့သည် ။

ဒါပါပဲ။ ခက်ပန်သစ္စာ၏ ကိုယ်မှ ခေတ်ပေါ် ဓာတုပစ္စည်းရနံ့တွေ ဘာမှ မရှိပါ။ သနပ်ခါးရနံ့ရယ်၊ စပယ်ရနံ့ရယ်၊ ကိုယ်သင်းရနံ့ရယ်။

ချစ်လွန်းဝတီကတော့ တစ်ကိုယ်လုံး သင်းပျံ့ ကြိုင်လှိုင်လှပ မွေးမြူနေခဲ့သည် ။ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်၏ အသွင်အပြင် အလှအပက တစ်မျိုးစီ။

အလှဆုံး နှင်းဆီနှင့် ခွာညှိပန်းလေး။

လက်ဝတ်လက်စား ကျတော့လည်း ချစ်လွန်းက ပလက်တီနမ်နှင့်စိန် တစ်ဆင်စာ ဝတ်ထားနိုင်သည် ။

ခက်ပန်သစ္စာကတော့ ကျောက်ပုတီးလေး တစ်ကုံးသာ။ အစိမ်းရင့် ရောင်လေး။ ခပ်တိုတို။

နောက် ... နားမှာ ကျောက်စိမ်းနားကပ်လေး။ ကျန်တာတော့ ဘာမှ ဝတ်မထားပါ။

ဘာမှ မဝတ်ရပေမယ့် ခက်ပန်သစ္စာ အများကို မောပြီး ဘယ်တော့မှ အားမငယ်။

လူဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝနှင့်ကိုယ်။ သူ့ဘဝနှင့်သူ။ သူ စိန်ဝတ်ပြီး ကားစီး ၊ တိုက်ဆောက်နိုင်တာနှင့် ဆင်းရဲသားတွေ အားငယ် အားလျော့နေလို့ ဖြစ်ပါလား။

လူဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝနှင့်ကိုယ်။ သူ့ဘဝနှင့်သူ။ ဘဝချင်း ထပ်တူပြုချင်လို့ မရ။

သည် တော့ ချစ်လွန်းက လေဒီရှူးလှလှလေးနှင့် ဒေါင်းမလေးလို ကော့ကော့နေသမျှ ခက်ပန်သစ္စာကတော့ ခပ်အေးအေးပါပဲ။

ဖိုးလမင်းလည်း သူ့အဆင်းနှင့်၊ အလင်းနှင့်။ မီးတိုင်ငယ်လည်း သူ့အရွယ်နှင့်၊ အစွယ်နှင့် ဆိုသလိုပေါ့။ သူမကလည်း ကတ္တီပါဖိနပ် အစိမ်းလေးနှင့် ခပ်အေးအေးပါပဲ။ ဖုန်းနံပါတ်တွေ၊ ဘာတွေ ပေးထားခဲ့ပြီမို့ ဖုန်းအဆက်အသွယ်တော့ ရပြီးသား။

စိုင်းမိုးသွေးက (၅)နာရီမှာ လေယာဉ်ဆိုက်မည်။ စစ်သွေးတံခွန်ကတော့ ည (၈)နာရီမှ လေယာဉ်ဆိုက်မည်တဲ့ ။

သူမတို့ နှစ်ယောက်နှင့်ပေါင်းပြီး မိုးသွေးပါ (၃)ယောက်သား စစ်သွေးကို ကြိုကြရမည်။

ရင်ခုန်စရာတော့ အကောင်းသား။ ချစ်လွန်းဝတီက မျက်နှာလေး တ

စံခုလုံး ပန်းရောင်လျှမ်းအောင် တက်ကြွနေပြီး ခက်ပန်သစ္စာ ကတော့ ရင်ထဲမှာ ပဲ လှိုင်းထန်နေမိသည်။ ။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ (၆)လအတွင်း ခင်မင်ခဲ့ကြတာလည်း တော်တော်ခို င်မြဲနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဖေ့စံဘုတ် fri မို့သာ မယုံကြည်ရဲသေးတာ။ သူတို့ ဟာ အမှန်အကန် လား၊ အကြံအဖန်တွေလား။

ငွေရောင်ပိတ်ကားကြီးပေါ်မှာ ဆက်လက်ကြည့်ရှုကြရုံသာ။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် လေယာဉ်စောင့်နေကြရင်း စိတ်တွေစောလျ က်။ ချစ်လွန်းဝတီက စိုင်းမိုးသွေးနှင့် ခက်ပန်ကို တွင် တွင် လှော်နေ၏။

ဒါမှ သူ အမေရိကားက အင်ဂျင်နီယာကြီးကို ရမှာ လေ။ လမ်းကြော င်း ရှင်းထားတာ။

"ခက်ပန်နော် ... ခုလာတဲ့ ကိုမိုးသွေးက နှင့်ဇယားနော်။ ကိုယ့်ဇယား နဲ့ ကိုယ် ... လာမရှုပ်ကြေး"

"နှင့်ကိုပဲ နှစ်ယောက်လုံး ဝိုင်းကြိုက်ကြမှာ ပါ။ ကိုယ့်ဇယားတွေသာ ကိုယ်ရှင်းပါ။ ငါ့ ကို လာပြီး ဆွဲမထည့်စမ်းပါနဲ့ "

"ဪ နင်လည်း တစ်ယောက်လောက်တော့ ကူထိန်းပေး ထားဦး ပေါ့ သူငယ်ချင်းလေးကလည်း "

"ဝါသနာ မပါပါဘူးဟာ ... မိန်းမနောက်ပိုးများ မလုပ်ချင်ဆုံးပဲ"

"အေးပါ ...အေးပါ ... နင်က တစ်ခါမှ ရည်းစားမထားဖူးတော့ ရည်း စားအရသာ ဘယ်သိမလဲ။ ချစ်သူလေး တစ်ယောက်လောက်တော့ ရှိသ င့်တာပေါ့။ လူရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် "

"နားစမ်းပါ။ အားကို မအားဘူး။ ငါ အလုပ်တွေ လုပ်ရဦးမှာ "

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရယ်ရင်းမောရင်းနှင့်ပင် စိုင်းမိုးသွေး၊ ပါလာ မည့်လေယာဉ် ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။

သူ့ရုပ်ကို ဖေ့(စ)ဘုတ်ထဲမှာ မြင်ဖူးပေမယ့် အပြင်မှာ တူချင်မှ တူမှာ မို့ သူမတို့ နှစ်ယောက် ထွက်လာသူများကို ပြုံးပြ ရှာနေမိကြသည် ။

"အဲ ..."

ခရီးဆောင်အိတ်ကို စမတ်ကျကျဆွဲပြီး လျှောက်လာသူဟာ အရပ်(၆)ပေနီးပါး၊ ကိုယ်လုံးဖြောင့်ဖြောင့်၊ ယောက်ျားပီသသည့် ရုပ်နှင့်။ စိုင်းမိုး သွေးဆိုတာ ဖြစ်ဖို့ များ နေတော့တာ။ လူချော တစ်ယောက်ပါပဲ။

ရှမ်းဆိုပေမယ့် ရုပ်လည်း ထူးပြီး ရှမ်းနှင့်မတူ။ စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်တို့ တောင် ရှမ်းဝတ်စုံ ဝတ်မှ ရှမ်းနှင့်တူတာ မဟုတ်လား။

အရိုးခံရုပ်နှင့် ချစ်စရာ ကောင်းနေတာတော့ အမှန်။ အသားကလည်း အဖြူစားကြီးတော့ မဟုတ်။ နုနုနယ်နယ်လေး မနေရ လို့ လားတော့မသိ။

အညိုရိပ် နည်းနည်းသန်းပြီး စိုပြည်သောအသား။ ချောသည် လို့ ပြောလို့ ရသည့်ရုပ်နှင့်။ နှာတံပေါ်တာ၊ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး ထင်းပြီး နှုတ် ခမ်းက ပိပိရိရိနှင့် ခပ်နီနီ။

သူကလည်း သူ့ကိုလာကြိုမည့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို ဣန္ဒြေမ ပျက် စူးစမ်းရှာဖွေလို့ ။

နောက် ... သူ့ကို ပြုံးကြည့်နေကြသည့် ကောင်မချောလေး နှစ်ယောက်ထံသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် လျှောက် လာပြီး တစ်ယောက်ချင်းစီကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ပါလေတော့ရာ..

"အိုး....."

ခက်ပန်သစ္စာ၏ လက်ကလေးကို သူ့လက်ဝါး နွေးနွေးကြီးနှင့် အား ပါးတရ လှုပ်ရမ်းရင်း ...

"ကျွန်တော် စိုင်းမိုးသွေးပါ မစပယ်"

"အင်..."

သူမတို့ က ကိုယ့်နာမည်တွေလည်း မဖော်ပြဘဲ ပရိဖိုင် ပန်းအမည် လေးတွေသာ သုံးကြလေရာ ခက်ပန်သစ္စာအမည်က စပယ်သစ္စာ။

ချစ်လွန်းဝတီအမည်က သဇင်လွန်းဝတီ။

ယခု သူက မှန်မှန်ကန်ကန်ပင် ခက်ပန်ကို မစပယ်ဟု ခေါ်လိုက် တော့ သူမ ကြောင်အမ်းအမ်း။

(၂)မိနစ်လောက်ကြာအောင် လှုပ်ရှား၊ ဝမ်းသာနေပုံက မပြီးနိုင်မစီး နိုင်။ ချစ်လွန်းဝတီ သဘောတွေ ကျနေမိ၏။

သူက သူ့အင်ဂျင်နီယာကြီး အနားမှာ သူပဲ ရှိချင်တာလေ။

"ကျွန်မကိုလည်း နှုတ်ဆက်ပါဦး ကိုမိုးသွေးရဲ့ "

"ဪ... ဆောရီးပါဗျာ ... မသဇင်ကိုလည်း ဝမ်းသာ ဂုဏ်ယူစွာ နှုတ်ဆက်ပါတယ်ဗျာ"

"ဘာလို့ "

သဇင်ခေါ် ချစ်လွန်းဝတီက အကျင့်ပါနေသည် မို့ မျက်လုံးလေး ထောင့်ကပ်ပြီး မူရာမာယာ ကြွယ်ကြွယ်နှင့်မေးလျှင် စိုင်းမိုးသွေး ခပ်ပြုံး ပြုံး။

"တကယ့် မိန်းမချောလေး မို့ပေါ့ဗျာ ... တကယ်ပါ ... တော်ဝင်အော

င်ချောတဲ့ မိန်းမလှလေးပါ"

"နာမည်ကိုက တော်ဝင်သဇင်လေ"

"ဟုတ်ပါပြီဗျာ ... ဟုတ်ပါပြီ"

စိုင်းမိုးသွေး ချစ်လွန်းဝတီကို လက်ဆွဲပြီး ခါရမ်းနှုတ်ဆက် နေသည်မှာ လည်း အကြာကြီး။ အရေးတယူ နှုတ်ဆက်လေမှ ချစ်လွန်းဝတီ ကျေနပ်သွားလေ၏။

"ကဲ ... လာ ကျွန်တော်တို့ ကိုစစ်ကို ဆက်စောင့်ရအောင်"

"ခုမှ (၅)နာရီလေ သူ့ဖလိုက်က (၈)နာရီမှ "

"ဟုတ်ပြီ ... ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ညစာ ဒီ အနီးအနား တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ သွားစားရအောင်နော်"

ချစ်လွန်းဝတီက ခေါင်းညိတ်ပြီး ခက်ပန်သစ္စာကတော့ စပို့ရှပ်အပြာနဲ့၊ ဘောင်းဘီရှည် ဂျင်းအပြာနုနှင့် သန့်ရှင်းလှပနေသည့် စိုင်းမိုးသွေးကို မရွံ့မရဲ ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါ၏။

စိုင်းမိုးသွေး မျက်ခုံးပင့်သွားရသည် ။

"ဘာလို့ လဲ မစပယ်"

"ကျွန်မမှာ ပိုက်ဆံ မပါဘူး။ လမ်းစရိတ်ပဲပါတာ"

"ဟာဗျာ ... ကျွန်တော် ကျွေးမှာ ပေါ့"

"မျိုးမကျပါဘူး။ သူများကျွေးတာ"

"မစပယ်ရယ် ... ကျွန်တော်က သူများ လားဗျာ။ စိတ်ကူးနဲ့ ပုံဖော်ကြည့်ပြီး ခင်ခွဲရတဲ့ ရင်ဘတ်မိတ်ဆွေ လေးတွေပါ။ ကျွေးပါရစေခင်ဗျ"

သူက စိတ်မကောင်းဟန်နှင့် နူးနူးညံ့ညံ့ ပြောနေလျှင် သူ့စကားသံဝဲ
ဝဲလေးက ညွတ်နူးပျော်ဝင်ချင်စရာ။

ချစ်လွန်းဝတီ ချစ်စနိုးတွေ ဖြစ်နေရ၏။ နောက်လာမည့် အမေရိ
ကားမောင်က ပိုပြီး စွဲမက်စရာမို့သာ တင်းထားရတာ။ ဟင်း..

"ကဲပါ ... ဒီလိုလုပ်မယ်။ ကိုစစ်သွေးလာမှ (၄)ယောက်လုံး ဒင်နာ
စားကြမယ်လေ ... လောလောဆယ် အဆာပြေ လက်ဖက်ရည်လေး မုန့်
လေးလောက်ပေါ့နော်"

"အိုကေ ... အိုကေ"

သူက သူ့ခရီးဆောင်အိတ်ကို ဆွဲလျက်။ ဝတီနှင့်ခက်ပန်က သူ့ဘေး
နားမှ အတူလျှောက်လျက်။ လက်ဖက်ရည်၊ မုန့်လောက် အရင်စားထား
နှင့်ကြသည် ။ တီးရှော့တစ်ခုမှာ ။

စားပြီးတာနှင့် လေဆိပ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ကြရသည် ။ စစ်သွေးတံခွန်ကို
ကြိုဖို့ လေ။

သူမတို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ကြတော့ ပြောဖြစ်ကြတဲ့ စကား
တွေ။

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နာမည်အရင်းတိုင်း မိတ်ဆက်ကြ၊ စ
ကားစမြည်တွေ ပြောကြ။

သူမတို့ ကလည်း ကိုယ့်အခြေအနေကို ပြောပြကြသည် ။

"ဒါဆို စပယ်ရော ... သဇင်ရော လောလောဆယ် အလုပ် မရှိကြဘူး
ပေါ့"

"ဟုတ်တယ် ... သင်တန်းတွေလည်း လောလောဆယ် ပြီးနေတယ်။

အလုပ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လျှောက်နေတာ။ ဘယ်မှ မရဘူး။"

"ဟန်ကျလိုက်တာဗျာ"

"ဘာရှင့်"

သူများ အလုပ်မရှိတာကို ဟန်ကျလိုက်တာဆိုတော့ သူမတို့ နှစ်ယောက် သူ့ကို အော်ထုတ်လိုက်ကြသည်။ ။ ယောင်ပြီးတော့ပေါ့။

"မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ဒီလိုပါ။ ညီမတို့ နှစ်ယောက်မှာ လောလောဆယ် အားနေကြတော့ ကျွန်တော်တို့ ပြင်ဦးလွင်ကို အလည်ခေါ်သွားလို့ ရတာပေါ့လို့ ဝမ်းသာသွားတာပါ"

ချစ်လွန်းဝတီက ဘာမှ မပြောပေမယ့် ခက်ပန်သစ္စာကတော့ ဂျက်ဂျက်လန်။

"အမယ် ခုမှ ကိုမိုးသွေးတို့ နဲ့ တွေ့ရတာ။ မလိုက်ရဲပါဘူး။ ယောက်ျားလေး နှစ်ယောက်နဲ့ မိန်းကလေး နှစ်ယောက်တည်း။ လူတွေက ဘယ်လိုထင်မလဲ"

"ဒီအတွက် ဆိုရင်တော့ မပူပါနဲ့ ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ အမျိုးတွေ ရန်ကုန်မှာ ရှိပါတယ်။ ခုလည်း အဒေါ်ကို ခေါ်ရဦးမှာ ပါ။ နောက်တစ်ယောက်လည်း ကျွန်တော်တို့ ခေါ်လိုက်ပါ့မယ်။ မိန်းမဖော် နှစ်ယောက်လောက်တော့ တင်လို့ ရပါတယ်"

သည် မျှလိုက်လျောနေတော့ ချစ်လွန်းဝတီ လိုက်ချင်ချင်။ မြွေမသေတုတ်မကျိုး ပြောလိုက်ပါ ၏။

"ကဲပါ ... ကိုစစ်သွေးလာတော့မှ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့။ ဝတီတို့ က ဘယ်မှ ရောက်ဖူးသေးတာ မဟုတ်ဘူး နော်။ လမ်းက ဘုရားတွေလည်း ပို့ပေးမှာ လား။ ပုဂံတို့ စစ်ကိုင်း၊ မန္တလေးတို့ "

"ဪ... ပိုးပေးမှာ ပေါ့။ ညီမတို့ သာ လိုက်ဖြစ်အောင် လိုက်ခဲ့ကြစမ်းပါ။ ကျန်တာအားလုံး ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ယူပါတယ်။ စပွန်ဆာပေးပါတယ်"

"ဟင်"

"ဪ... အားလုံး ကူညီပံ့ပိုးပါမယ်လို့ ပြောတာပါ"

"ကိုစစ်သွေးလာမှ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့"

ရှင်လည်း လျှောက်သာ၊ ပျားလည်း စွဲသာ အလိမ္မာစကား၊ သံတမန် စကားနှင့် ချစ်လွန်းတီ ချွေးသိပ်ထားလိုက်သည်။ ။

ခက်ပန်သစ္စာ ဘာစကားမှ မပြောတော့ပါ။ သူမလည်း ဘယ်မှ ရောက်ဖူးတာ မဟုတ်။ ကိုယ့်မြို့ရယ်၊ တက္ကသိုလ်ရှိရာ မြို့ရယ်။ ယခု ရန်ကုန်။

ခရီးသွားတယ် ဆိုတာကလည်း ငွေကုန်သည် မဟုတ်ပါလား။ ကားခတွေ့ ဈေးကြီး၊ စားသောက်စရိတ်တွေက ဈေးကြီး။

သူ့ အဒေါ်တွေ နှစ်ယောက်လောက် ပါမည်ဆိုလျှင်တော့ လိုက်လိုက် ချင်သား။ လောလောဆယ် သင်တန်းတွေလည်း ပြီး၊ အလုပ်ကလည်း မရသေးသည် မို့ပါ။

အခန်း (၃)

ပြည်တွင်း ဖလိုက်မဟုတ်ဘဲ ပြည်ပဖလိုက်မို့ ဆင်းလာကြသူတွေ အားလုံးနီးပါးဟာ စမတ်ကျကျတွေ။ အားလုံး နိုင်ငံခြားမှ လာကြသူတွေ၊ နိုင်ငံခြားပြန်တွေပေါ့။

"စစ်သွေး"

စိုင်းမိုးသွေးရဲ့ အားပါးတရအသံ။

အလန်းတွေထဲမှ အလန်းတကာ အလန်းဆုံး တစ်ယောက်ဟာ စစ်သွေးဆိုပါလား။ ချစ်လွန်းဝတီရော ခက်ပန်သစ္စာပါ မျက်တောင်မခတ် ငေးကြည့်နေမိကြတာ။

နိုင်ငံခြား မင်းသားတစ်ယောက်လောက်ကို စမတ်ကျပြီး ရုပ်ချော၊ ဆိုက်ဂိုက် ဖြောင့်ဖြောင့်။ သူတို့ ဟာ အလုပ်နှင့် အကိုင်နှင့် အခြေကျပြီး သူတွေမို့ လူငယ်လေးတွေတော့မဟုတ်။ အသက်အစိတ်နှင့် သုံးဆယ်ကြားအရွယ်။

ပြောရလျှင် ဆွဲဆောင်မှု အရှိဆုံးအရွယ်ပေါ့။ နှစ်ချို့ဝိုင်။ မြည်းစမ်းမကြည့်ခင် ရနံ့နှင့်ပင် မူးလောက်၊ ရူးလောက်သည့် အသွင်။

ရုပ်ချောရုံတင် မဟုတ်။ ဘာတွေနှင့် လျှို့ဝင်ဆွဲယူနေမှန်းမသိသည့် နေမင်းကြီးအား လုံမပျို (၂)ဦးမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား မဖြစ်အောင် မနည်းထိန်းပြီး ကြည့်နေ၊ နေရပါ၏။

ချစ်လွန်းတီက ပိုဆိုးတာပေါ့။ ခက်ပန်သစ္စာကမှ လူ့ခြေဆည်နိုင်သေးသည် ။

ဥမ္မာဒန္တီကို သီဝိမင်းကြီးမြင်တော့ သတိလက်လွတ် ဖြစ်မိတာ မျိုးနီးပါး။

"စစ်သွေး"

သူကလည်း ပဲများများ မို့ စမတ်ကျကျ လျှောက်လာနေသည့် စတိုင်လန်းလန်းနှင့်ပင်။ နှစ်ခါအော်ခေါ်မှ ကြားတော်မူသည် ။

"မိုးသွေး"

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တွေ့ဆုံခန်းက လှလှပပ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြေးဖက်ကြ။

စိုင်းမိုးသွေးလည်း ချောတာပါပဲ။ သို့သော် နိုင်ငံခြားမှာ နေသူ ကြီးလောက်တော့ စတိုင်မလန်းနိုင်ရှာ။

သူက ဘဝသမားလေ။ ဝပ်ရှော့အလုပ်တွေ လုပ်ရ၊ ခြံတွေ ၊ စိုက်ရ။

"သူတို့ က..."

သူတို့ ဖက်လို့ ဝမှ အနားမှ နတ်မိမယ်လေး (၂)ပါးကို မြင်တော်မူသည် ။ ဒီကောင်လေးတွေဟာ သဇင်လွန်းတီနဲ့ စပယ်သစ္စာဆိုတဲ့ ရှင်ရဲ့ ဖေ့စဘုတ် မိတ်ဆွေမလေးတွေ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့ ရှင် နည်းနည်းလေးမှ မတွေးမိဘူးလား လူကြီးမင်းရယ်။

သည် တော့လည်း စိုင်းမိုးသွေးကပင် ပွဲစားလုပ်ပြီး မိတ်ဆက် ပေးရတာပေါ့။

"စစ်သွေးကလည်း ကွာ ... ဒီနေ့ မင်းကို ဘယ်သူတွေ လာကြိုမယ်

ပြောထားသလဲ"

"ဪ ... ငါ့ကို လာကြိုတဲ့ သူတွေက အများကြီးလေကွာ ... ဟိုမှာ ..
. ဟိုမှာ "

တကယ်ပင် ကောင်မလေးတွေ ပြေးလာကြတော့ ချစ်လွန်းနှင့်ခက်ပန်တို့ ဝမ်းနည်းရသည်။ ။

"မနောက်နဲ့ ကွာ ... စစ်သွေး ... ကဲ မင်းကို ငါ ပဟေဠိလည်း ဝှက်မနေတော့ပါဘူး။ သူက သဇင်လွန်းဝတီ၊ သူက စပယ်သစ္စာ။ နာမည်အရင်းတွေကတော့ သဇင်နာမည်က ချစ်လွန်းဝတီ၊ စပယ်နာမည်က ခက်ပန်သစ္စာတဲ့ "

"အိုး... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ညီမတို့ ရယ် ... ကိုကိုက နောက်နေတာပါ။ ရိပ်မိပါတယ်။ ဒါလေးတွေက ကိုကိုညီမဝမ်းကွဲ လေးတွေပါ။ ကိုကိုတို့ က မောင်နှမ များ တယ်။ မောင်နှမ (၆)ယောက်။ ကိုကိုတစ်ယောက်ပဲ လူပျို။ ဒီတော့ တွေးကြည့်ပေါ့ကွာ။ ဆွေမျိုးကတော့ ပေါမှပေါပဲ"

"ဪ ... ကိုစစ်သွေးကို ပြင်ဦးလွင်က ကြားမိလို့ ပါ"

"ဟုတ်တယ် ... ပြင်ဦးလွင်က ကိုကိုဇာတိ။ ရေကြည်ရာ မြက်နုရာတွေ ရွှေ့လာကြရင်း ဒီမှာ လည်း ရောက်ကုန်ကြပြီ။ ကိုကိုတောင် ဒီမှာတိုက်ခန်းတွေ ဝယ်ထားသေးတယ်။ ငှားစားမယ်လေ"

နှစ်ယောက်လုံးကို တစ်ယောက်စီ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း စစ်သွေးတံခွန်၏ စကားတွေက ရင်းရင်းနှီးနှီးနှင့် နွေးနွေးထွေးထွေး။

မိတ္တဗလဋီကာ တစ်ကျမ်းလုံး အရည်ကျိုသောက်ထားသည် ထင်ပါရဲ့ ။

အိတ်တွေကိုဆွဲပြီး လေဆိပ်အပြင်သို့ ထွက်လာကြရင်း စကားတွေ က ရေပက်မဝင်။ စစ်သွေး၏ ညီမများက ကား(၂)စီးနှင့်လာကြ ပြီး သူ့ ကို တစ်စီးသတ်သတ် ပေးကြသည်။ ။

"ကိုကို ရန်ကုန်မှာ လိမ့်ချင်တဲ့ နေရာလိမ့်ဖို့ ခိုးချင်တဲ့ နေရာ ခိုးဖို့ "

ကားသော့ကို လှမ်းပေးရင်း သူ့ညီမများက ကားတစ်စီးနှင့် ပြန်သွားကြသည်။ ။

သူက ကားနားမှာ ရပ်ရင်း သူမတို့ (၃)ဦးကို ပြုံးပြီးကြည့်သည်။ ။

"ကဲ ... ဘယ်ကိုခိုးကြမလဲ။ မိုးသွေး မင်းကို ငါ ဆရာ တင်တယ် ကွာ။ မင်းက ဒီရန်ကုန်မှာ ကျက်စားနေကြ။ ကျွမ်းတယ် မဟုတ်လား"

သူပြောပုံကြီးက တစ်မျိုး။ စိုင်းမိုးသွေး မျက်စိ၊ မျက်နှာပျက်ရသည်။ ။

"ဟာကွာ ... ငါ့အလုပ်ကိစ္စတွေနဲ့ လာရတာပါ။ ခုတောင် အန်တီ မျက်စိခွဲလို့ ဆေးရုံတက်နေရတယ်။ ငါ ပြန်ရင်ခေါ်သွားရဦးမှာ "

"မင်းကလည်း ကွာ ... မလုံတဲ့ အိုး လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့။ ။ ငါက ရိုးရိုး သားသား ပြောတာပါ။ ကဲ... ဒီ... ငါတို့ ရဲ့ ညီမအသစ်စက် စက်လေး (၂) ယောက်ကို ဘယ်လိုပြုစုရမလဲ... ပြော၊ မင်းက နယ်မြေကျွမ်းတယ်။ ဆရာတင်တယ်"

စစ်သွေးနှင့် မိုးသွေးတို့ စဉ်းစားနေကြဆဲ ခက်ပန်သစ္စာ ခပ်မြန်မြန် ဝင်ပြောမိ၏။

"အချိန်မရှိတော့ဘူးလေ ကျွန်မတို့ ကို ပြန်ပို့ရင်း လမ်းမှာ ကျွေးချင်ကျွေးပါ။ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်"

"အိုး ... ညီမထွေးလေးပြောတာ အမှန်ဆုံးပဲ။ right ... သွားကြစို့။ ကို

ကိုမိုးသွေး ... ခင်ဗျားက ဝပ်ရှော့ဆရာ၊ ဒရိုင်ဘာ လုပ်ပေတော့။ ကိုယ်
နောက်ခန်းမှာ နားမယ်။ အမေရိကားကနေ ဒီအထိ နာရီပေါင်းများစွာ
လေယာဉ် (၃) ဆင့် ပြောင်းစီးခဲ့ရတာ ညောင်းလွန်းလို့ ပါကွာ"

စစ်သွေးတံခွန်တို့ များ ညည်းနေတာတောင် စတိုင်က လှလှ။ ကော
င်မလေး (၂)ယောက်မှာ လေယာဉ် စီးလာရသည့် သူ့ကို နွား (၂)ကောင်
နှင့်ဖက်ပြီး တစ်နေကုန် လယ်ထွန်နေရသည့် တောင်သူ
လယ်သမားဦးကြီးထက်ပင် ပိုပြီး ကြင်နာသနား သွားမိကြသလို။

မချော (၂)ယောက်ကို ဘေးမှာ ထားပြီး စစ်သွေးက အလယ်မှ ထိုင်
သည် ။ မျက်လုံးကိုမှိတ်ပြီး အနားယူလိုက်လာခဲ့သည် မို့ ကောင်မလေး
(၂)ယောက် သူ့ကို တိတ်တခိုး ကြည့်တာကို သူလည်း သိသလို။ စိုင်းမိုး
သွေးလည်း သိနေရသည် ။

ဪ ... လိပ်ပြာလေးက လှလွန်းတော့လည်း ပန်းကလေးတွေက
ပျူပျူငှာငှာ၊ ရင်ဘတ်ထဲထိ ငြိသွားကြလေ သလားနော်။

အခန်း (၄)

ညစာ ဒင်နာကျွေး။ သူမတို့ ကို အဆောင်ပြန်ပို့။

ပွဲကတော့ လှသည် ။ ပြောရလျှင် စစ်သွေးတံခွန်နှင့် ချစ်လွန်းဝတီတို့၏ ပွဲလို့ တောင် ပြောလို့ ရလောက်ပါရဲ့ ။

စစ်သွေးက သိပ်ပြီးလှပသော အသွေးအရောင်စုံသည့် လိပ်ပြာတစ်ကောင်။

ချစ်လွန်းဝတီကလည်း ရနံ့မွှေးပြီး အဆင်းလှသည့် ထင်သာမြင်သာ ပန်းကလေးပါ။ အလိပ်အလိပ် ဆံနွယ်ခွေးလေးတွေက ကျောလယ်ထိ ရှည်လျားပြီး ဆိုးထားသည့် ရွှေအိုရောင် လေးကြောင့်များ နိုင်ငံခြား မင်းသမီးလေးလို လှမှ လှ။

"သိလား ကိုကို ... သိလား ကိုကို" နှင့် ကိုကိုချင်း မိုးမွန်နေပြီး လူကလည်း လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်။

စစ်သွေးကလည်း နိုင်ငံရပ်ခြား အမေရိကားကြီးကတောင် ခေတ္တပြန်လာသူမို့ နိုင်ငံခြားစတိုင်အဖြစ် ပခုံးဖက်တာ အကျင့်ပါ နေသလားမသိ။

လမ်းသွားလျှင်၊ စကားပြောလျှင် ပခုံးလေး ဖက်တတ်သည် ။ သူ့လက်များက သူမတို့ ၏ လက်မောင်း၊ ပခုံးကို ဖွဖွဖက်လို့ ။

နှစ်ယောက်လုံးကိုပါ တူညီသော နွေးထွေးမှုကို ပေးပါသည်။ ချစ်လွန်းကိုရော ခက်ပန်ကိုပါ သွားရင်းလာရင်း ပခုံးဖက်သည်။

သူခေါ်တာလည်း ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး။ ချစ်လွန်းကို သင်္ဃင်တဲ့။ ခက်ပန်ကိုတော့ စပယ်။

(၂)ယောက်လုံးကိုပင် ဂရုစိုက်တာပါပဲ။ သို့သော် ချစ်လွန်းက သူ့ကို အရမ်းဦးစားပေးပြီး တိုးဝှေ့ ပုတ်ခတ်နေတာမို့ သူတို့ (၂)ယောက်က ပိုပြီး တွဲမိကြသလို။

မိုးသွေးကလည်း သူတို့ (၂)ယောက်ကို ခင်ပါသည်။ သူကတော့ ရှမ်းတောင်တန်းတွေပေါ်က လာသူမို့ အေးအေးဆေးဆေး။ သူ့ ခင်မင်မှုက နွေးထွေးရုံသာ။

အပြုံးမျက်နှာနှင့် သူမတို့ ကို စကားလေး ဝင်ဝင်ပြောရုံ။ ပွဲလှအောင်တော့ လုပ်တတ်ပါပေသည်။

သူကပင် စစ်သွေးကို အဆိုတင်သွင်းနေခဲ့တာ။

"စစ်သွေး ... ပြင်ဦးလွင် ဘယ်တော့ပြန်မလဲ"

"မင်းနဲ့ အတူပြန်မယ်လေ ... ဘာလို့ လဲ ... မင်းက ဘယ်နှရက် နေဦးမလဲ"

"မင်းကို မေးရမှာ ပါ။ ငါက မင်းလည်း လာကြိုရင်း ငါ့ အဒေါ်ကိုလည်း ခေါ်ရင်း လာတာပါ"

"(၂)ရက်၊ (၃)ရက်တော့ နေဦးမယ်ကွာ ... ငါက တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်ကြာမှ တစ်ခါ ပြန်လာရတာ။ ဒီရန်ကုန်မှာ လျှောက်သွားလိုက် ဦးမယ်။ ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ ... ဘာလဲ ... အလုပ်တွေထားခဲ့ရလို့ ပြန်ချင်ပြီလား။ ဒါမှ မဟုတ် ကျန်ခဲ့တဲ့ ရည်းစားကို လွမ်းလို့ လား"

"အလုပ်တွေကတော့ အများကြီးပေါ့။ မင်းလို သူဌေးမှ မဟုတ်တာ။ အများကြီး ရုန်းကန် ကြိုးစားရမှာ ။ ငါ့မှာ ဘာဇယားမှ မရှိပါဘူးကွာ ... ဒီစပယ်နဲ့ သဇင်ကို ပြင်ဦးလွင် အလည်ခေါ်သွားကြ ရအောင်။ လမ်းဘုရားတွေလည်း တစ်ဆက်တည်း ဖူးရတာပေါ့"

စိုင်းမိုးသွေး တင်ပြလိုက်လျှင် စစ်သွေးတံခွန်ကလည်း လှိုက်လှိုက် လှဲလှဲ။

"ကောင်းတယ် ... ငါက မြန်မာပြည်ကို တစ်နှစ်တစ်ခေါက်တောင် ရောက်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ခုတစ်ပတ် ခွင့်တစ်လ ယူလာခဲ့တယ်။ တစ်လ နေမယ်။ မြန်မာပြည်အနှံ့ မသွားနိုင်တောင် ဘုရားတွေဖူးရင်း လျှောက်သွားချင်ပါတယ်"

"ကောင်းတယ် ... ကိုယ်သွားချင်ရာ သွားရအောင် ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ ကိုယ်သွားကြတာပေါ့"

"အိုကေ ... ဒါဆို ဒီရန်ကုန်မှာ (၂)ရက် လုပ်စရာရှိတာ လုပ်မယ်။ လည်စရာရှိတာလည်း ဝယ်စရာရှိတာ ဝယ်ကြမယ်။ ဒီရန်ကုန်မှာ ရှိတုန်း ညီမတို့ လည်း ပါဝင်အားဖြည့် ရမယ်နော်"

စစ်သွေးတံခွန် တောင်းဆိုတော့ ချစ်လွန်းဝတီ ခက်ပန်ကို လှည့်ကြည့်၏။ တိုင်ပင်သည့်သဘော။ လူ့အကြောင်း ပေါင်းမှ သိတဲ့ ။ သည် လှလင်ကြီး၏ အဆင်းကို ကြွေသွားပြီမို့ သူ့ကို အနီးကပ် လေ့လာကြည့်ချင်သည် ။

အုပ်စုလိုက်သွားတာမို့ အန္တရာယ်လည်း တွေ့မည်မထင်။ ခက်ပန် ငြင်းဆိုမည်ပြင်လျှင် စိုင်းမိုးသွေးက ပွဲဝင်ထိန်း၏။

"မငြင်းနဲ့ တော့ စပယ် ... အစ်ကိုတို့ ကို ခင်တယ်ဆိုရင် မငြင်းနဲ့

တော့။ လောလောဆယ် စပယ်တို့ လည်း သင်တန်းတွေ ပြတ်နေ၊ အလုပ်လည်း ရှာဖွေနေဆဲမို့ ကိုယ်တို့ ကို ပါဝင်အားဖြည့်ပေးဖို့ တောင်းဆိုပါတယ်။ ပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့"

"ပျော်နိုင်ပါဘူး ... ခက်ပန်က ဆင်းရဲတယ်။ မိဘကို ထောက်ပံ့ချင်တာ အရမ်းပဲ။ အလုပ်ကလည်း ဘယ်ဆီနေမှန်း မသိဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ပျော်နိုင်မှာ လဲ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်မှာ ပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှ မရှိဘဲနဲ့ ခရီးမသွားချင်ပါဘူး။ သူများကျွေးတာမွေးတာ စားရမှာ လောက် အားငယ်တာ မရှိဘူး"

ကလေးလေးလို နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးက နည်းနည်းစူရုံနှင့် ပွဲပြတ်သည် ။ တကယ်လည်း ခက်ပန် စိတ်ညစ်နေပါသည် ။ ခုထိ အလုပ်က ဘယ်ဆီနေမှန်း မသိဘူးလေ။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောချလိုက်သည့် ခက်ပန်ဟာ သင်းကွဲလေးလိုပါပဲ။ သည် အုပ်စုထဲ ရောက်နေပေမယ့် ခပ်တည်တည်လေး။

စစ်သွေးရော မိုးသွေးပါ ဖျာပျာသလဲ။

"ဟာ ... စပယ် မှားနေပြီ၊ အလုပ်ကလည်း အချိန်တန်ရလာ မှာ ပါ။ အကိုတို့ ကူညီပါ့မယ်။ လောလောဆယ်တော့ လူငယ်ပီပီ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေခွင့်ရှိပါတယ်။ စပယ်ကြည့်ရတာ အရွယ်နဲ့ မလိုက်ဘူး။ အမြဲတမ်း စိတ်ဖိစီး နေပုံရတယ်။ အခွင့်သာခိုက် ဒေသန္တရ ဗဟုသုတဆိုတာ ရှာမှီးကောင်း ပါတယ်ကွာ"

"ဟုတ်ပါတယ် စပယ်ရယ် ... ကိုကို တောင်းပန်ပါတယ်။ အားလည်း မနာရပါဘူး။ ကိုကိုတို့ သွားမယ့် ခရီးစဉ်မှာ ရော ခေါ်သွားတာမို့ စရိတ်လည်း ထူးပြီး မကုန်ရပါဘူး"

"အပြန်ကျတော့ရော အကိုတို့ က ပြင်ဦးလွင်မှာ နေကျန်ခဲ့မှာ "

"ဪ ... စပယ်ရယ် ... အပြန်ကျ လေယာဉ်နဲ့ ပြန်တင်ပေး လိုက်ပါ့မယ်တဲ့ ဗျာ။ ကဲ ... ကျေနပ်ပါတော့"

(၂)ယောက်လုံး အသည်းအသန် ရှင်းပြနေခဲ့သည် ကြောင့် သူတို့ဟာ တကယ့်ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ လိုက်စေချင်ကြောင်း။ လောကွပ်ခေါ်တာ မဟုတ်ကြောင်း သိသိသာသာ။

ကလေးစိတ် မကုန်ကြသေးတာမို့ သူမတို့ နှစ်ယောက် ခေါင်းလေးနှစ်လုံးပူးပြီး ချက်ချင်း တိုင်ပင်ကြပုံလေးကလည်း ချစ်စရာ။ ချစ်စနိုးဖြစ်စရာ။ ယုန်ဖြူလေး (၂)ကောင်။

အဲ ... ယုန်ဖြူလေးနဲ့ ယုန်ဝါလေးပေါ့။

"ဟဲ့ ... နင် လေယာဉ်ပျံ စီးဖူးချင်တယ်ဆို"

"အင်း သူတို့ အဒေါ်တွေပါ ပါမယ်ဆိုတော့ မဆိုးပါဘူးနော်"

"သူတို့ (၂)ယောက်ပုံစံက စိတ်ချရပါတယ်နော်"

"ချရပါတယ်ဟ ... လူဆိုးကြီးတွေ မဟုတ်လောက်ပါဘူး။ ရိုးရိုးသားသား ရုပ်တွေပါ"

ခေါင်းလေး (၂)လုံးပူးပြီး တီးတိုးတီးတိုး ပြောနေကြပေမယ့် စစ်သွေးရော မိုးသွေးပါ ကြားမိရိပ်မိ နေရတာပါပဲ။ ပြုံးမိချင်စရာ။

နောက်ဆုံး မြန်မာအိုက်ဒိုးလို အဖြေထုတ်ပေးလိုက်ကြတာက -

"လိုက်မယ် ... ကျွန်မတို့ (၂)ယောက်လုံးကို မဲ့တစ်ပေါက် မစွန်းအောင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက် ပေးနိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ လိုက်ပါ့မယ်"

"အလေးအနက် ကတိပေးပါတယ်ဗျာ ... ကာကွယ်စောင့် ရှောက်

ပေးပါ့မယ်"

"အိုကေ"

သည် လို ကတိတွေပေးပြီး ခင်မင်မှုကို တည်ဆောက်ခဲ့ကြတော့။

ဘုရားသိကြားမလို့ အကိုတို့ နှစ်ယောက်ဟာ တကယ့် ရွှေမင်းသား
အစစ်တွေ ဖြစ်ကြပါစေ။ မင်းသားခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ ဘီလူးမင်း
သားတွေ မဖြစ်ကြပါစေနဲ့ လေ။

အခန်း (၅)

ရန်ကုန်မှာ (၂)ရက်လည်ကြတာကတော့ အသေးစိတ်တွေ ပြောမနေတော့ပါ။

သူတို့ တွေဟာ စာပေလည်း ဝါသနာပါကြတာမို့ စာအုပ်ဆိုင်တွေ သွားကြသည်။ အပတ်စဉ် စနေ၊ တနင်္ဂနွေတိုင်း ဖွင့်ပေးထားသော စာအုပ်တန်းကို သွားကြသည်။

ခက်ပန်သစ္စာ ကိုယ့်မှာ ရှိသော ငွေကလေး (၆) ထောင်နှင့် ရမည့်စာအုပ်ကို ဝယ်ရမှာ မို့ စာအုပ်ကို လွတ်လပ်စွာ မရွေးနိုင်။

တန်ဖိုးကြည့်လိုက်၊ တွက်လိုက်ချက်လိုက်။

၄-၅ အုပ် ရွေးထားပေမယ့် ဈေးနှုန်းကြည့်၊ ဒစ်စကောင့် တန်ဖိုးနှုတ်၊ သူမ ရနိုင်မည့် (၂)အုပ်ကလေးပဲ ချီတုံချီတုံနှင့် ထပ်ရွေးရသည်။

ခက်ပန်ဟာ မိဘတွေက စာဖတ်သူတွေမို့ သူမလည်း စာဖတ်ပါသည်။ ရသစာပေတွေပေါ့။

သူမ ရွေးထားတာ ခင်နှင်းယုရဲ့ မြရည်ဆည်းဆာ ဝတ္ထုတိုများ နှင့် ခင်ခင်ထူးရဲ့ ပန်းကြာဝတ်မှုန် (၂)အုပ်ပေါင်း ၉၀၀၀။ ၁၀% ဒစ်စကောင့် ပေးတော့ (၈၀၀၀)။ ရှိတာက ငွေကလေး (၆၀၀၀)ထဲ။

စာအုပ်ဈေးတန်းကြီးက

တမျှော်တခေါ်။

လမ်းခြားပြီး၊

(၂)ဖက်လုံးမှာ စာအုပ်ဆိုင်တန်းတွေ။

ကိုယ့်မှာ ဖြင့် (၂)အုပ်လေးတောင် မဝယ်နိုင်ပါလား။ ကျန်သည့် စာအုပ်တွေလည်း သူမ လိုချင်တာတွေ အများကြီး။

မြသန်းတင့်တို့ ၊ ရွှေဥဒေါင်းတို့ ၊ ဒဂုန်ရွှေမျှားတို့ ... နောက် ကဗျာလုံးချင်းတွေ အများကြီးမှ အများကြီးပါ။

ဘာသာပြန် စာအုပ်တွေရော ...

ကားပေါ်မှ ဆင်းကတည်းက ကိုယ်သွားချင်ရာ သွားပြီး ကိုယ်ကြိုက်ရာ စာအုပ်တွေကို မွေနှောက်ရှာဖွေ ဖတ်ရှုနေတာမို့ သူတို့ (၃)ယောက် ဘယ်ရောက်သွားမှန်းလည်း ခက်ပန်မသိ၊ မကြည့်မိပါ။

ကိုယ့်ဘာသာ စာအုပ် (၂)အုပ်နှင့် ခေါင်းစားနေမိတာ။ အနှစ်သက်ဆုံး စာအုပ်တွေ အများကြီးထဲမှာ မှ (၂)အုပ် စကတင် ရွေးထားမိပါသည်။

တန်ဖိုးက (၈၀၀၀) တောင်။ ချစ်စရာ မျက်နှာလေးကို ရှုံ့ပြီး ငွေကလေး (၆)ထောင်နှင့် အခက်တွေ့နေသည့် သူမကို ဆိုင်ရှင်ကောင်လေးက သတိထားမိပုံ။

"ညီမ ... ပိုက်ဆံမပြည့်လို့ လား၊ ရှိသလောက်ပေးခဲ့လေ။ နောက် ... ကြုံတော့မှ ပေးပေါ့"

"နောက် ဘယ်လိုလုပ်ကြိမလဲ။ ကျွန်မ အကြွေးမလိုချင်ပါဘူး။ စာအုပ်တန်းမှာ ဈေးသက်သာတယ် ... သက်သာတယ်နဲ့ ဘယ်မှာ သက်သာလို့ လဲ"

"လျှော့ပေးထားပါတယ်ဗျား ... ၁၀ % ဒစ်စကောင့်ပါ"

"သူများ တွေပြောတော့ ၅၀ %၊ ၄၀ % လျော့ပေးတယ်တဲ့ "

"အဲဒါက ဟိုး ... ရှေးက စာအုပ်တွေလား၊ မရောင်းရတဲ့ စာအုပ်တွေ လားတော့ မသိပါဘူး။ ဒီစာအုပ်တွေကတော့ ၁၀ ပဲ လျော့ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ညီမ ... လိုချင်ရင် ယူသွားပါ။ နောက်မှ ကြိုမှ ပေးပေါ့"

"အို ... အကြွေးလည်း မယူချင်ပါဘူး။ ဈေးလျော့ပေးပေါ့ "

ဝယ်သူတွေ (၄-၅) ဦးပေမယ့် အားလုံးဟာ သူ့အာရုံနဲ့ သူ့။ ခွေးပေါက် လေးလို ဂျစ်ကျနေသည့် ကောင်မချောလေးအား ဆိုင်ရှင်ကောင်လေး ပြုံးကြည့်နေဆဲ ခက်ပန်အနား ရောက်လာတာ စစ်သွေး၊ တံခွန်။

"ချာတိတ် ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"ဈေးဆစ်နေတော စာအုပ်တွေ ဈေးကြီးလို့ "

"ဘယ်လောက်တောင်လဲ"

"နှစ်အုပ်ပေါင်း (၉၀၀၀)၊ ဒစ်စကောင့်နဲ့ ဆိုတော့ (၈၀၀၀)"

"ဈေးမကြီးပါဘူး စပယ်ရဲ့ ... ဒေါ်လာနဲ့ တွက်ရင် (၇)ဒေါ်လာလောက်ပဲ ရှိမှာ ပါ"

အရေးထဲ ဒေါ်လာနှင့် လာပြောနေသည့် သူ့ကို ခက်ပန်သစ္စာ မျက်စောင်းအကြီးကြီး ထိုးမိပြီး စာအုပ် (၂)အုပ်ကိုလည်း ဆောင့်ခနဲ ချခဲ့ကာ ရှေ့မှ ကျော့ကျော့လေး ထွက်သွားပုံက စိတ်လိုက်မာန်ပါ။

နောက်မှ ဆိုင်ရှင်ကောင်လေး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားပေမယ့် စစ်သွေးတံခွန် ရယ်မိသည် ။

"စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့ ညီ အကို ယူသွားလိုက်မယ်။ အကို ညီမလေး

ပါ"

"မိဆိုးလေးဗျာ"

"ဟုတ်တယ် ... မိဆိုးလေး ... ဒါပေမဲ့ သူဆိုတာ ချစ်စရာပါကွာ။ ဒါတွေကရော..."

ဘေးမှာ ပုံထားသည့် စာအုပ်ကလည်း ၄-၅ အုပ်။

"သူရွေးထားတာ ... သူ့လက်ထဲမှာ ရှိတဲ့ ငွေလေးနဲ့ နောက်ဆုံး ဒီ(၂) အုပ်ကိုရွေးပြီး ပိုက်ဆံမပြည့်လို့ ထင်ပါရဲ့ ... ဈေးဆစ်နေတာ။ ရှိတာပေးခဲ့ပါ ဆိုတော့လည်း မဟုတ်။ တကယ့် ဂျစ်ကလေးဗျာ"

"ကဲ ... သူရွေးထားတဲ့ စာအုပ်တွေ အားလုံး ကျွန်တော် ဝယ်လိုက်ပါမယ်။ လက်ဆောင် ပေးရတာပေါ့ဗျာ"

"ကောင်းပါတယ် ... စာဖတ်တဲ့ အင်္ကျီကောင်မလေးကို ဒီထက်ပိုပြီး ချစ်ခင်နိုင်ပါစေဗျာ"

"ဟာ ... ကိုယ့်ညီ ... ကောင်မလေး မဟုတ်ပါဘူး။ ညီမလေးပါဆို"

"ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ"

ရယ်ရယ်မောမောနှင့်ပင် စာအုပ် (၆)အုပ် သူ ဝယ်လာဖြစ်ခဲ့သည် ။ စာဂျိုင်းမလေးမို့ ခင်မင်စိတ်က တဖွားဖွား၊ ချစ်လွန်းဝတီကတော့ စာလည်း သိပ်ဖတ်ပုံမရ။ စာအုပ်တွေကို မက်မက်စက်စက်လည်း ရှိပုံမရ။ အပျော်လျှောက်သွား၊ အပျော်လျှောက်ကြည့်ပြီး သူမ ဝယ်တာ အလှအပ ရေးရာ စာအုပ်တစ်အုပ်သာ။

"စာဖတ်ရမှာ ပျင်းစရာကြီး။ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်လောက် ကြည့်လိုက်လည်း ပြီးတာပဲ"

စစ်သွေးတံခွန် စာအုပ်အိတ်ကို ဆွဲပြီး ခက်ပန်နောက်သို့ ခပ်သွက်သွက် လိုက်ရသည်။ ကားနားမှာ (၄)ယောက် ပြန်ဆုံပြီ။

"ဒီမှာ စပယ့်ဖို့ "

"အို ... မလိုချင်ပါဘူး"

"စပယ် ရွေးထားတဲ့ စာအုပ်တွေလေ၊ သေချာကြည့်ပါဦး"

စာအုပ်ဆိုတော့ ဟန်မဆောင်နိုင်။ မျက်လုံးလေးစေ့ပြီး ခိုးကြည့်ပုံ လေးကအစ ချစ်စရာ။

"ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးပေးရမှာ ၊ ကျွန်မမှာ ပြန်ပေးစရာ မရှိဘူး"

"ဪဗျာ ... ကိုကိုကလည်း စာဖတ်တဲ့ ကောင်မလေးကို စာအုပ်တွေ လက်ဆောင် ဝယ်ပေးတာပါ။ အားမနာပါနဲ့ ... ရေမွှေး တစ်ပုလင်း လောက်၊ မိတ်ကပ် တစ်ဖူးလောက်၊ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး တစ်တောင့်လောက် ဈေးမကြီးပါဘူးယူပါ ... မမ"

သည် တော့မှ စာအုပ်ထုပ်ကို လှမ်းဆွဲယူပြီး မဖုံးနိုင်၊ မဖိနိုင် ပျော်သွားသည့် အပျော်ရပ်လေးက ဝင်းဝင်းပပ။

သနပ်ခါး ရေကျလေးပျက်ပြီး သဘာဝမျက်နှာလေးကလည်း ဝင်းဝင်းပပ။ သေချာကြည့်မှ မျက်လုံးညိုညို၊ မျက်တောင်ခက်ခက်။ နှာတံလုံးလုံး၊ နှုတ်ခမ်း ဖူးဖူး ပြည့်ပြည့်လေးနှင့် တော်တော်ချစ်စရာကောင်းသည့် ကောင်မလေးမှန်း သိလာရ။

လျှပ်တပြက်မှာ တော့ ချစ်လွန်းဝတီက ပိုလှသယောင်ထင်ရပြီး ကြာကြာကြည့်မှ ခက်ပန်၏ သဘာဝအလှ၊ အရိုးခံ အမူအရာ လေးတွေက နှစ်လိုဖွယ်ရာ။

"ဟုတ်ပါတယ်နော်..... ရေမွှေး တစ်ပုလင်းလောက်တော့ ဈေးမကြီးပါဘူး"

"ဒါပေါ့ ... ရေမွှေးတွေက တစ်သိန်း၊ နှစ်သိန်းထိ ဈေးရှိတယ်။ ခု စပယ်စာအုပ် (၆)အုပ်က အားလုံးပေါင်းမှ (၁၅) ဒေါ်လာပဲ ရှိတယ်"

"ရှင် ..."

"ဟုတ်တယ်လေ ... ကိုကိုတို့ ရနေတဲ့ ဒေါ်လာနဲ့ ဆို (၁၅) ဒေါ်လာပဲ ရှိတယ်"

ပြောပြီး အားလုံး ကားထဲ ပြန်ဝင်ထိုင်ကြသည် ။ စိုင်းမိုးသွေးက မောင်းပြီး စစ်သွေးက ဘေးမှာ ထိုင်သည် ။ ချစ်လွန်းနှင့် ခက်ပန်က နောက်ဘက်မှာ ။

ချစ်လွန်းက သွက်သွက်လက်လက် ထက်ထက်မြက်မြက်။

"ကိုကို ... ခက်ပန်ကို စာအုပ်တွေ ဝယ်ပေးတယ်။ ဝတီကို ရေမွှေးဝယ်ပေး"

"ပေးပါတယ်ဗျာ ... ရှေ့မှာ ဆိုင်တွေရင်ပြော"

"အိုး ... မားကက်တစ်ခုခုကို ဝင်လိုက်မှာ ပေါ့"

"ကောင်းတယ် ကိုကိုတို့ တစ်ခုခုလည်း စားရအောင်။ မဆာကြသေးဘူးလား"

"ဆာတယ်"

ခက်ပန်ကတော့ စာအုပ်တွေ တစ်အုပ်စီ တယုတယ ကြည့်နေပြီး ဆာပုံမရ။ ပီတီတွေသာ တဖွေးဖွေး။ စစ်သွေး နောက်ဘက်လှည့်ပြီး ခက်ပန်ကို လှမ်းစတော့ ချစ်လွန်းဝတီ မျက်စိ၊ မျက်နှာ ပျက်ရသည် ။

ကိုကိုစစ်သွေးက သူ ဦးထားတာလေ။

"ဟေ့ ချာတိတ် ... မဆာဘူးလား ... မေးနေတယ်လေ"

"ဪ ... ဆာ ... ဆာပါတယ် ကိုကို၊ အဲ ... မဆာပါဘူး။ စာအုပ်တွေ တင် တော်တော်ကုန်လှပြီ"

"ရတယ် ... (၁၅)ဒေါ်လာဖိုးပဲ ရှိတယ်။ ဒီမြန်မာပြည်မှာ အားလုံး တန်ပါတယ်ကွာ။ ဟိုမှာ ဆိုရင် ဒေါ်လာနဲ့ သုံးရတာ။ မြန်မာ ငွေနဲ့ ဆို စပယ် နှမြောပြီး ဘာမှ စားတော့မှာ မဟုတ်ဘူး "

"အင်းနော် "

ရှေ့မှာ ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်မြင်လျှင် စိုင်းမိုးသွေး ကားရပ်လိုက်သည် ။

(၄)ယောက်အတူ လူများ ပြည့်နေသည့် စားသောက်ဆိုင်ကြီးထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြသည် ။ အဲကွန်းလွှတ်ထားသည် မို့ အထဲမှာ အေးအေးမြမြ။

သူတို့ (၂)ယောက်ပင် မီးနူးကြည့်ပြီး အစားအသောက်တွေ မှာ ကြသည် ။

"ဝတီက ဟိုတယ်တွေ၊ မိုတယ်တွေမှာ စားဖူးချင်တာ ကိုကိုရ ... အဲလို အဆင့်မြင့်မြင့် နေချင်စားချင်တာ။ ကားအကောင်း စားစီး ... တိုက်ကြီးကြီးနဲ့ နေပြီး ဟိုတယ်တွေမှာ လျှောက်စားရရင် တော်ပါပြီ"

စကားစကား ပြောပါများ စကားထဲက ဇာတိပြသတဲ့ ။ ချစ်လွန်းဝတီဟာ အရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်လို အဆင့်မြင့်မြင့် လှပပြီး ရည်မှန်းချက်ကလည်း အဆင့်မြင့်မြင့်ပါလား။

ခက်ပန်ကတော့ သူမ ရွေးထားပြီး ကိုကိုစစ်သွေး ဝယ်ပေးလာခဲ့သည့် စာအုပ်များ ထဲမှ ဆရာမြ၏ မာယာဘုံကို ဟိုလှန်သည် လှန်နှင့် စာမြ

ည်းနေ၏။ တကယ့် စာဂျဉ်းလေးပါလား။

စစ်သွေး စပယ်ကို လှမ်းပြီး ချက်လိုက်ပြန်၏။ စိုင်းမိုးသွေးကတော့ နားစွင့်ရင်း ပြုံးစန့်နဲ့ ။ စားရင်းသောက်ရင်း စကားတပြောပြော။

"စပယ်ကရော ဘဝမှာ ဘယ်လို နေချင်သလဲ။ သဇင်လိုပဲ တိုက်တွေ၊ ကားတွေ၊ ဟိုတယ်တွေ မလိုချင်ဘူးလား။ သဇင် မှန်ပါတယ်။ မိန်းကလေးဆိုတာ ခပ်မြင့်မြင့် မှန်းထားမှ ပေါ့။ အစကတည်းက ရည်မှန်းချက် မရှိဘဲ ကြုံရာကောက်ယူရင် ဒုက္ခတွေ့မှာ ပေါ့ ။ သဇင် မှန်တယ်"

စစ်သွေးက အမှန်တကယ် အဝီအပြင် ထောက်ခံနေပေမယ့် စပယ်ကတော့ ခပ်အေးအေး။

"စပယ်ကတော့ အိမ်ထောင် မပြုချင်ပါဘူး။ ခုခေတ် ယောက်ျားလေးတွေကလည်း ကံစမ်းမဲ နှိုက်ရသလိုပဲ။ ဗလာမဲက များ နေပါတယ် ။ အောင်ဘာလေ သိန်းတစ်သောင်းဆုလိုပဲ။ တစ်နိုင်ငံလုံးမှ ပေါက်မဲက တစ်စောင်း နှစ်စောင်ရယ်"

"ဟား ငါ့ညီမကတော့ ဆော်ပြီကွာ ... ကံကောင်းတဲ့ ။ သာယာလှပတဲ့ အိမ်ထောင်တွေ၊ မိသားစုတွေလည်း ရှိပါတယ်"

"ရှိမှာ ပေါ့ ... နည်းနည်းပါးပါး စပယ်ကတော့ အပျိုကြီးပဲ လုပ်မယ်။ အလုပ်ရအောင် ရှာမယ်။ မိဘကို ပြန်ပြီးထောက်ပံ့မယ်"

ခက်ပန် အာပေါင်အာရင်း သန်သန်နှင့် လက်သီးလက်မောင်း မတန်းရုံတမယ် ပြောနေတော့ ချစ်လွန်းဝတီ နားကြားပြင်းကပ်နေ၏။ အလကား ... စတန့်ထွင်တာ။ အိုဗာတင်းတွေ တိုက်နေတာ။

"အေးပေါ့ ... နင့်ကို ကြိုက်မယ့်သူမှ မရှိတာ။ အပျိုကြီးပဲ လုပ်ရတော့မှာ ပေါ့"

ညောင်မြစ်တူးလို့ ပုတ်သင်ဥတွေ ပေါ်ကုန်တော့မလား။ မိန်းကလေး
(၂)ယောက်၏ တင်းမာလာသည့် စကားစစ်ထိုးခြင်းကို သူတို့ (၂)ယောက်
ပျာပျာသလဲနှင့် ဖျန်ဖြေကြရ၏။

ကိုယ်ဖော်တဲ့ ဆေး ကိုယ်ကုန်အောင် စားပေတော့ စစ်သွေး တံခွန်။
တံခွန်။

"ကဲ ... ကဲ ... တော်ကြပါတော့ ညီမတို့ ရယ် ...
တစ်ယောက်ကလည်း ကိုယ့် ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း သူဌေးနဲ့ ရပါစေ
တစ်ယောက်ကလည်း ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်အတိုင်း အပျိုကြီးဖြစ်အောင်
ကြိုးစား ဟုတ်ပြီလား။ ကဲ ရှေ့မှာ မားကက်တစ်ခုကျရင် ရေမွှေးဝယ်
ပေးမယ်"

စားသောက်ပြီး ဆက်ထွက်လာကြရာမှ ကားရပ်ပြီး (၄)ယောက်သား
မားကတ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြသည် ။ စိမ့်အေးနေသည့် အထဲမှာ မဝယ်နိုင်
ပေမယ့် ဗဟု သုတရအောင် ခက်ပန် လျှောက်ကြည့်နေ၏။

ချစ်လွန်းဝတီကတော့ ရေမွှေးရောင်းသည့် ကောင်တာမှာ
သူ့စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်နေသည် ။ ခက်ပန် စိတ်မဝင်စားပါ။ တန်ဖိုးကြီး
သည့် ထိုပစ္စည်းတွေ အားလုံးကို ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သလိုပဲ သဘောထားပါ
သည် ။

ကြည့်ရုံကြည့်တာ။ မြင်ဖူးအောင်ကြည့်တာ။ ချစ်လွန်းဝတီ၏
ရေမွှေးက တစ်သိန်းခွဲ။ ခက်ပန်မှာ တအံ့တဩ။

"နှမြောလိုက်တာဟယ် ... တစ်သိန်းခွဲကြီးတောင် ... ဒေါ်လာ နဲ့ ဆို
ဘယ်လောက်လဲဟင်"

ခက်ပန်က ရိုးရိုးမေးပေမယ့် ချစ်လွန်းဝတီ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွား

၏။

"မနာလိုမရှိနဲ့ နော် ... ကိုကိုအတွက် ဒီငွေလောက်က ပါးပါးလေး။ န
င့်လို ငမဲ့ မဟုတ်ဘူး "

"အေးပါ ... ဟုတ်ပါတယ်"

စစ်သွေးက ခက်ပန်ကိုလည်း ဂရုစိုက်ပါသည်။ ။

"စပယ် ... ဖိနပ် ယူမလား၊ ရေမွှေး ယူမလား၊ လိုချင်တာ တစ်ခုခု ပူ
ဆာစမ်းပါ"

"တော်ပါပြီရှင် ... စာအုပ်တွေရတာနဲ့ တင် ဝမ်းသာလုံးဆိုလှပါပြီ"

" မဟုတ်ဘူး လေ ကိုကိုက မျက်နှာလိုက်ရာ ရောက်နေမှာ ပေါ့။
သဇံကျတော့ ရေမွှေးတစ်သိန်းခွဲတန်၊ စပယ်ကျ စာအုပ်လေး ၃ သော
င်းဖိုးထဲ "

"ဪ ... အဲဒီလို မတွက်ပါဘူးရှင် ... ကိုကိုက ကျွန်မတို့ မိတ်ဆွေပဲ
။ ကိုယ့်အကိုအရင်း ဆိုရင်လည်း တွက်ကပ်ရသေးရဲ့ ။ သဒ္ဓါတဲ့ ဆွမ်း တ
န်ရုံပဲ ရပ်ပါတယ်ရှင်။ ခုတောင် အားနာလှပါပြီ။ ဒီကောင်မလေးတွေနဲ့
ပေါင်းရတာ အန္တာခံနေရတယ်လို့ တွေးမိသွားမှာ စိုးပါတယ်"

ခက်ပန်၏ စကားကို ချစ်လွန်းဝတီက မျက်စောင်းထိုးပြီး စစ်သွေး
ကတော့ ပျာပျာသလဲ။

"ဟာ ... စပယ် ... ကိုကိုတို့ ဒီလို ယောင်လို့ တောင် မတွေးမိ ပါဘူး
ကွာ ... ခုလို သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ ညီမလေးတွေ ရတာတောင် ဝမ်းသာ
ကြည်နူးလှပါပြီ။ ကိုကိုတို့ (၂)ယောက်လုံးမှာ ညီမ မရှိဘူးလေ"

"ဆောရီးပါရှင် ... စပယ်တို့ လည်း ကိုကိုတို့ (၂)ယောက်နဲ့

မိတ်ဆွေဖြစ်ခွင့် ရတာတကယ့်ကို လှိုက်လှဲ ဝမ်းသာမိပါတယ်။ အစ်ကို (၂)ယောက် ကောက်ရတာပေါ့ ရှင် "

"ကောက်ရတာ မဟုတ်ဘူး ... ဘုရားပေးတဲ့ ကိုကို (၂)ယောက် "

"ကိုကိုကို ကိုကိုစစ်သွေးလို့ ခေါ်မယ်။ ဟိုကိုကိုကတော့ ကိုကိုမိုးသွေးပေါ့နော် "

"ခေါ်စေဗျာ ... ကိုယ်တို့ ကတော့ ညီမတို့ ကို ဖေ့(စ)ဘုတ် နာမည်အတိုင်း စပယ်နဲ့ သဇင်လို့ ပဲ ခေါ်မယ် "

"အိုကေ "

ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ လည်ပတ်ဖြစ်ခဲ့ကြသည့် မြို့ ရန်ကုန်။
